

Christoph Probst, de 20-jarige Hans Scholl, de 22-jarige Sophie Scholl».

De dag van deze terechtstelling: 22 februari 1943 werd onlangs te München plechtig herdacht.

SNEL ONTGOOCHELD

Toen Adolf Hitler aan de macht kwam was Hans Scholl 15, zijn zuster Sophie was 12. Duitsland maakte een economische en politieke crisis door, maar nu zou het gaan beteren, de Nazi's hadden de mond vol over «vaderland» en «volksge-meenschap». Broer en zus gingen bij de Hitlerjeugd. Het leven en marsjeren in een georganiseerde gemeenschap van jongeren fascineerde hen en zij begrepen niet waarom hun vader tegen Hitler was.

Helaas, niemand is zonder fouten en broer en zus Scholl hadden de slechte elgenschap dat ze — hoe jong ze ook waren — door hun vader waren opgevoed om zelfstandig te leren denken. Het gevolg was dat vooral voor de oudere Hans het mooie er gauw af was. Hij keerde ontgoocheld terug van de Nurn-bergsche partijdag.

In de lente van 1942 vonden talrijke Duitsers in hun brievenbus een gestencilde brief van de bisschop Galen van Münster, die tot weerstand tegen het Nazisme opriep. Door deze brief vernamen Sophie en Hans Scholl voor het eerst over de acties ter vernietiging van zwakzinnigen, gebrekkigen en werkongeschikten. Hierdoor werd in hen het sluimerend verzet gewekt tot een wil om zelf iets te ondernemen tegen een «ideologie» die dergelijke moorden op grote schaal pleegde, op grond van krankzinnige rassenopvattingen.

WOORDEN EN DADEN

Hans Scholl leerde onder zijn medestudenten vrienden kennen die er over denken zoals hij: Alexander Schmorell, Christoph Probst, Willi Graf. Ook een professor ging tot hun nietig, ontroerend machteloos groepje behoren: Kurt Huber. Wanneer, na overwinning van allerlei hinderpalen zoals arbeids- en oorlogsdienst Sophie Scholl ook haar studie kon beginnen vond zij het vanzelfsprekend tot de kring van haar broer toe te treden. Een evangelisch theoloog bracht het groepje op de hoog-

de Gestapo hem in het oog field. Maar de Stalingrad-ramp bood een enige gelegenheid voor anti-Nazi-oproepen. En dus gingen Sophie en Hans Scholl op 18 februari 1943 met handkoffers vol pamfletten naar de universiteit van München. Kort voor het begin van de cursussen strooiden ze hun papieren in de gangen en wat overbleef wierpen ze van de eerste verdieping in de grote hall. Het dient gezegd dat al enkele dagen opwindend heerste aan de universiteit dank zij «De Witte Roos». De dag tevoren hadden studenten zelfs op straat tegen het Nazisme gemanifesteerd. Een universiteitsbode had echter Sophie en Hans Scholl, die hij reeds lang «verdacht», bezig gezien met hun strooibil-jetten. Hij sloot de deuren en verwittigde de Gestapo. Dat was het einde van de «Witte Roos».

«ZO DAPPER...»

Van 19 tot 22 februari werden Hans en Sophie Scholl «verhoord», kort na hen werd ook Christoph Probst, vader van drie kinderen, aangehouden. De bezeten en bloeddorstige Roland Freisler, voorzitter van het «Volksgericht» ijfde van Berlijn naar München. Op 22 februari werden Hans en Sophie Scholl door hem ter dood veroordeeld. De onthoofding had nog dezelfde dag plaats. Sophie Scholl was tijdens de ondervraging zo erg geslagen dat zij met een gebroken been voor de «rechtbank» verscheen. Tot Freisler zegde ze kalm: «U weet zo goed als wij dat de oorlog verloren is. Waarom bent u zo laf het niet te kunnen toegeven?». Zij moest op knieën naar het schavot strompen en droeg, evenals haar broer, haar lot met verheven moed. «Zo dapper heb ik nog niemand zien sterven», zij de scherprechter van hen. Kort daarop werden ook Huber, Schmorell en Willi Graf terechtgesteld.

De groep van de «Witte Roos» is een van de meest verhevene van het Duitse verzet. Zij was klein, had weinig ondervinding en invloed, maar werd geschraagd door een edel ideaal en niet door de angst voor een verloren oorlog, noch door het doel de Generale Staf te «redden» noch door de hoop een deel van Hitlers veroveringen uit het vuur te kunnen slepen.

Nazi - Duitsland had zijn hege stichtoffen alvorens deze een de andere landen in de concentratie kampen terecht-komen, over-acties die voor vrijheid in rechtvaardigheid streden als stichtoffen vielen, onder het bijt, de executie plekken, quokkerners, en 2. enz.